

РЕШЕНИЕ

№ 6876

гр. София, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 24.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2306** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл. 145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Производството е образувано по жалба на Л. Д. Т. от [населено място], чрез адвокат Л.В. от САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] ет.5 срещу Заповед № 513з-151/09.01.2023 г., издадена от Директор на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ при МВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца на основание чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 4 вр. чл. 197, ал. 1, т. 3 вр. чл. 200, т.15 от ЗМВР. В жалбата са изложени доводи, че заповедта е издадена в нарушение на административно-производствените правила и материалния закон.С оглед на това, се иска отмяна на оспорения административен акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, се явява лично.Представява се от адв.Л.В., който поддържа депозираната жалба и моли съда да отмени оспорената заповед по изложените в същата съображения.Претендира сторените по делото разноски,съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.Депозира писмени бележки в срок.

Ответникът – Директор на Столична дирекция на вътрешните работи, редовно уведомен, не се явява. Представява се от юрисконсулт А., която моли съда да

потвърди издадената заповед като правилна и законосъобразна. Депозира писмени бележки по същество на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в случай, че същото е над минималния размер.

Административен съд София – град, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят Л. Д. Т. е младши автоконтрольор I степен в 01 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, което обстоятелство не е спорно между страните.

Със Заповед № 8121з-870/07.07.2022 г. на Министър на вътрешните работи, на основание чл. 33, т. 9 от ЗМВР, е назначена комисия от Дирекция „Инспекторат“ – МВР с цел извършване на проверка на правомерността на действия на полицейски служители при извършване на проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. К. С. - извършител на тежко пътно-транспортно произшествие (ПТП) в [населено място], [улица] на 05.07.2022 г.

От Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР се установява, че назначената комисия е извършила проверка в СДВР и други структури на МВР на правомерността на действията на полицейски служители при извършени проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. С..

В Докладна записка с рег. № 4575р-2070/03.10.2022 г., изготвена от Директор на Дирекция „Инспекторат“ – МВР до Министър на вътрешните работи е извършен анализ на съдържанието на Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР. В същата е посочено, че проверяващата комисия не констатира данни за умисъл при осъществяване на неправомерните действия от служителите, като счита, че причините за допуснатите нарушения са недоброто познаване и прилагане на ЗДвП, ЗАНН, подзаконовите нормативни актове и вътрешноведомствената нормативна уредба, като с достатъчна степен на категоричност може да се предположи, че допуснатите нарушения са следствие на занижен, на практика липсващ контрол, от страна на съответните ръководители. Касаело се за еднотипни нарушения, допуснати от служители на ОПП – СДВР за сравнително дълъг период от време – повече от шест месеца. Контролът в тези случаи бил реално осъществим – всички данни били въведени в АИС АНД и с минимални усилия от страна на ръководителите може да се изяснят, както същността на пропуските, така и да бъдат предвидени мерки, чрез които тези пропуски при осъществяване на пътния контрол и правоприлагането да бъдат преустановени.

Със Заповед № 513з-8231/26.09.2022 г., издадена от Директор на СДВР на основание чл. 205, ал. 2 от ЗМВР е разпоредено извършване на проверка на данните, съдържащи се в Доклад рег. № 4575р-1768/31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР.

В изпълнение на заповедта за възложената проверка е изготвена Справка рег. №

513р-113835/21.11.2022 г. от Дисциплинарно-разследващата комисия, назначена със Заповед № 513з-8231/26.09.2022 г. на Директор на СДВР. Според справката до директора на СДВР, е посочено че на 24.03.2022г., в 00,10 ч., на [улица]в [населено място], младши автоконтрольори П. С. и Л. Т. от отдел „Пътна полиция“ (О.-1) - СДВР извършват проверка на Г. С., като водач на лек автомобил с рег. № С000007 и на пътник в автомобила. С. представил СУМПС, издадено от Конфедерация Швейцария. Твърди се ,че Л. Т. не е констатирал, че Г. С. е загубил придобитата правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и не е възстановил правата си по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП, поради което към момента на проверката същият е бил неправопособен водач на МПС.Служителят не е съставил АУАН на водача, с което не е изпълнил изискванията на т.2 от МЗ № 8121з-1229/01.10.2021 г. и задължението си по чл.39, ал.4, т.1 от Инструкция № 8121з-749/2014 г. спрямо Г. С., при което, в нарушение на чл.150 ЗДвП, последният е допуснат да управлява МПС като неправоспособен водач. /л.50/

Така описаните факти са квалифицирани като предварителни данни за извършени от Л. Т. нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. второ, алт. първа от ЗМВР „неизпълнение на заповеди на министъра на вътрешните работи“ и т.2 „неизпълнение на служебни задължения по ЗМВР“.

Въз основа на така извършената проверка е издадена оспорената в настоящето съдебно производство Заповед рег. № 513з-151/09.01.2023 г. на Директор на СДВР, с която на Л. Д. Т. е младши автоконтрольор I степен степен в 03 група „Контрол, регулиране и осигуряване на маршрути“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към ОПП-СДВР на основание чл.194, ал. 2, т. 1 вр. чл. 197, ал. 1, т. 3, вр. чл. 200, ал. 1, т. 15 от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „Порицание” за срок от шест месеца. ДНО е възприел изцяло описаната в Справка рег. №513р-113835/21.11.2022 г. фактическа обстановка с допълнението, че служителят е следвало да предприеме действия по компетентност и да извърши необходимите справки, вкл. за задгранични пътувания на водача, за да разкрие обективната истина относно валидността и истинността на представеното му СУМПС.Възприета е и правната квалификация на описаното деяние като основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя – нарушение на чл. 62, ал. 6 от Инструкция № 8121з-749/2014 г., вр. чл.194, ал. 2, т. 1, предл. 1-во от ЗМВР, вр. чл. 200, ал. 1, т.15 от ЗМВР - неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове.

Оспорената заповед е връчена лично на жалбоподателя срещу подпис на 03.02.2023 г. /л.10 гръб/

В хода на съдебното производство по искане на жалбоподателят в качеството на свидетел е разпитано лицето: П. И. С..

Свидетелят С. заяви следното: „Познавам Л. Т. от 2018 г., когато се преместих в СДВР – ОПП. Тогава бяхме колеги. По-късно – може би през 2020 – 2021 г. станахме екип и работехме заедно. Към март месец 2022 г. с Л. Т. работехме в ОПП,като младши автоконтрольори и мисля, че вече бяхме екип. Спомням си случая

на 24.03.2022 г., когато спряхме лицето Г. С., беше в тъмната част на денонощието, около полунощ. По същото време при нас беше прекият ни ръководител Г. Б.. С него съвместно спирахме и проверявахме коли. При въпросната проверка като нарушение установихме единствено тъмно фолио на предните стъкла, което водачът собственоръчно отстрани, поради което началникът ни каза да му напишем само един фиш. Спомням си, че свидетелството за управление, което лицето ни представи, беше чуждестранно, за което впоследствие (след случая с катастрофата) се разбра, че е швейцарско. Спомням си, че тогава вечерта внимателно огледахме пластиката, нямаше повод за съмнение за нередности или дефекти. Справка в база данни по това време на денонощието няма как да бъде извършена през ГД. Такава справка може да се извърши само през работно време. Нямахме повод за никакви други мерки срещу лицето. Съставихме му фиш за тъмните стъкла и го освободихме. Мисля, че го тествахме за алкохол, пробата беше отрицателна и го освободихме. Колегата Т. спря С. със стоп палката, представи се и му поиска документите. Аз носех таблета. След което двамата заедно го въведохме по ЕГН в нашата система АИС „Пътна полиция“ (АИСПП), извършихме справка, огледахме заедно свидетелството за управление, при нас дойде и ръководителят ни, и той го огледа. След другите мероприятия, за които споменах, съставихме фиша и го освободихме.“

Съдът кредитира свидетелските показания, като логични непротиворечиви и съответстващи на събраните по делото доказателства.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е допустима, подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 03.02.2023 г., а жалбата, подадена чрез СДВР до съда, на 17.02.2023 г., в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 211 от ЗМВР.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, Съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 204, т. 3 от ЗМВР–Директорът на СДВР-МВР, разполагащ с правомощията и компетентността да издава заповеди за налагане на дисциплинарни наказания

При издаването на административния акт е спазена предвидената от закона форма съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК. Спазено е изискването по чл. 59, ал. 2, т. 8 от АПК, според което административният акт следва да съдържа дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В случая оспорената заповед отговаря на посоченото изискване – посочена е датата на издаването ѝ, както и длъжността на издателя ѝ. Оспорената заповед е издадена в съответствие на

разпоредбата на чл. 210 от ЗМВР, същата съдържа нормативно изискуемите реквизити. В нея е посочено нормативното основание за издаването и, в разпоредителната част са налице задължителните за изпълнение разпореждания на Директора на СДВР-МВР. Посочени са както следва: наименование на органа, издал акта; извършителят на дисциплинарното нарушение; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и доказателствата, въз основа, на които е установено. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е мотивирана, описаните в същата факти и обстоятелства са подробно индивидуализирани и съответстват на извършеното от жалбоподателя нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР. В оспорения административен акт е налична информация пред кой орган и в какъв срок същата може да бъде обжалвана.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с нормата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като при налагане на дисциплинарното наказание са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, респективно обстоятелствата, при които е извършено нарушението, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата, както и дадените писмени обяснения от страна на жалбоподателя.

Дисциплинарно наказание е наложено в 2-месечния срок по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР, който в случая тече от запознаване на ДНО на 28.11.2022 г. със справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022 г. /л.47/

Дисциплинарното производство е образувано със заповед № 513з-8231/26.09.2022 г., изменена и допълнена със заповеди № № 513з-8851/14.10.2022 г., № 513з-9671/09.11.2022 г., на Директор на СДВР, с която на основание чл. 205, ал. 2 от ЗМВР е разпоредена проверка на данните, посочени в Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР. Представеното по делото копие от заповедта по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР съдържа отбелязване за запознаване на служителя с нея, с което, съдът намира, че е изпълнено изискването на чл. 18, ал. 1 от Инструкция № 8121з-877/2021 г., включително с правата му по чл. 205, ал. 3 и 5 и чл. 207, ал. 8 от ЗМВР, каквото е изричното писмено отбелязване в акта.

При запознаване със заповедта по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР, на 04.10.2022 г. на служителя е връчена Покана рег. № 513р-115512/25.11.2022 г. за даване на обяснения и възражения в тридневен срок. В хода на извършената проверка, на служителя е предоставена възможност да упражни в пълен обем правото си на защита по чл. 205, ал. 3, чл. 207, ал. 11, вр. ал. 8, т. 1, пр. 1 от ЗМВР и чл. 44, ал. 4 от Инструкция № 8121з-877/06.07.2021 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР.

Депозирано е писмено сведение по описа на СДВР от младши автоконтрольор Л. Т.. В сведението си служителя заявява, че за времето от 19,00 ч. на 23.03.2022 г. до 07,00 ч. на 24.03.2022 г. е бил назначен в наряд съвместно с младши автоконтрольор П. С.. Около 00,15 ч. на 24.03.2022г., на [улица], преди [улица], спрели лек автомобил марка „А.“, модел „Q 7“, рег. № С 000007, движещ се от „Околовръстен път“ към МОЛ „П.“. Водача установили, като Г. К. С.. До него в автомобила пътувало лице от

мъжки пол, среден ръст, около 35 годишен с брада и късо подстриган. Водача представил лична карта, СРМПС част 2 и СУ МПС, издадено от Конфедерация Швейцария. При справка, чрез РСОД са установили, че автомобила е изряден, а СУМПС е „отнето или заменено в чужбина“. При справка за водач в масивите на административно наказателна дейност (АНД), служителите видели, че българското СУМПС е отнето от няколко години. Огледали внимателно пластиката, като не установили никаква интервенция по нея, изглеждала редовна и нямало повод да се усъмнят, че е фалшива. Поради късния час (около 00,15 ч.) нямало начин и не могло да се извърши справка в отдел „Пътна полиция“ при ГДНП, дали е издавано такова СУМПС от Швейцарските власти, тъй като справки за валидността на СУМПС, издадени от ЕС се извършват в работно време от 08,00 ч. до 17,00 ч. на служебни телефони с номера 02/982 88 06; 02/982 89 74 и 02/982 99 83. За автомобила установили, че на предните стъкла на вратите е поставено фолио и след, като попитали водача, дали ще го разлепи, той се съгласил и започнал да сваля фолиото от лявата врата, а пътника от предна дясна врата. След свалянето на фолиото от към неговата страна Г. С. дошъл при автомобилите на служителите и дал проба за алкохол, която била отрицателна. Поради тази причина и след отстраняване на място изцяло на фолиото, отпаднала необходимостта да се спира автомобила от движение, като се издаде ПАМ. Служителите съставили фиш по чл. 105 от ЗДвП, серия GT №1145908 от 24.03.2022 г. Относно това, дали е бил неспособен водач в дадения момент, също не могло да се констатира категорично, тъй като не е било ясно, дали действително водача не е преминал в страна членка на ЕС (Швейцария) обучение за водач на МПС и поради късния час, никой не отговаря на гореописаните телефонни номера. По отношение на това, че не са извършили справка за „Граничен контрол на лице“ младши автоконтрольор Т. посочва, че такава не се е налагала, тъй като тя давала информация за самото лице, кога е напускало или влизало през границите на Р. България и се използвала за български граждани притежаващи чуждестранно свидетелство, когато то не е издадено от държава членка на ЕС или от друга страна по Споразумението за Европейско икономическо пространство или Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца.

Писмените обяснения на служителя са приети от ДНО по реда на чл. 27, ал. 3 от Инструкция рег. № 81213-877/2021 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР (Инструкция рег. № 81213-877/2021 г.), поради което, съдът намира, че процедурата по чл. 206, ал. 1 от ЗМВР е изпълнена законосъобразно.

По изложените съображения съдът приема, че в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Относно приложението на материалния закон:

На младши инспектор Л. Д. Т. е наложено дисциплинарно наказание за това, че на 24.03.2022г., при извършена проверка на Г. С. като водач на МПС-А.-Q 7, с рег. № С000007 и на пътника в него, не е спазил разпоредбата на чл. 62, ал. 6 от Инструкция № 81213-749/20.10.2014 г., според която норма: „проверката на водачи и ППС задължително започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и/или идентификационен номер на

рама, данни за водача, валидност на СУМПС, и данни на пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена, нарядът не разполага с такава или при друга невъзможност - чрез ОДЦ/ОДЧ. Справка за валидността на СУМПС, издадени от други държави - членки на ЕС, се извършва в системата "EUCARIS-RESPER" чрез РСОД или ОДЦ/ОДЧ“.

Тази редакция на нормата, цитирана и в оспорената заповед, е в сила от 01.11.2022 г., т.е. същата не е била действаща и няма как да бъде нарушена към датата на извършване на нарушението на 24.03.2022г. Към дата 01.06.2022 г. е действала редакцията на нормата /в сила от 26.01.2021 г./, съгласно която при установяване на невръчен електронен фиш на проверяваните лица полицейски орган отпечатва същия чрез мобилно печатащо устройство и предприема действия за връчването му. В аналогичен смисъл към датата на извършване на нарушението е разпоредбата на чл. 62, ал. 5 от Инструкция 8121з-749/20.10. 2014г /в сила от 26.01.2021 г./, според която проверката задължително започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и данни за водача и пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена или нарядът не разполага с такава - чрез ОДЦ/ОДЧ. Цитираната разпоредба обаче не е посочена като нарушена в процесната заповед.

Настоящият съдебен състав приема, че така установеното е достатъчно да обоснове материална незаконосъобразност на оспорената заповед. Недопустимо е да бъде ангажирана отговорност за нарушение на разпоредба, която не е действаща към датата на извършване на вмененото нарушение. Освен изложеното, за пълнота на изложението настоящият съдебен състав намира, също че процесната заповед е издадена в и противоречие с приложимите материално-правни норми поради следното: Дисциплинарните нарушения са дефинирани в чл. 194, ал. 2 от ЗМВР, като за проявлението на предвидената дисциплинарна отговорност е необходимо виновно извършване на правонарушение, което не съответства на дължимото по закон поведение на държавен служител от МВР. Административният орган следва да докаже, че служителят виновно/умишлено или по непредпазливост в двете и форми – небрежност и самонадеяност/ е нарушил служебната дисциплина и е извършил дисциплинарно нарушение по някоя от хипотезите на чл. 194, ал. 2 от ЗМВР. Вината е субективното отношение на дееца към деянието, с което се осъществява дисциплинарното нарушение. Тя може да бъде под формата на умисъл - пряк или евентуален, или под формата на непредпазливост - небрежност или самонадеяност. Следователно, нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъщественото деяние обективно несъответства на правно дължимото поведение на служителя, каквото в случая от доказателствата по делото не е налице. От събраните доказателства по делото безспорно се установява, че всички действия на жалбоподателят са бил съгласувани с прекия му ръководител Г. Б., които е бил част от екипа. Също видно от приложено по делото сведение Л.Т. е

извършил всички възможни действия по проверка на СУМПС, което е представил Г. С.. Ответника не представи доказателства е не обори твърдението на жалбоподателят, дали полицейските служители от отдел ПП-СДВР, към момента на извършване на нарушението 24.03.2022г. са имали техническа възможност да извършват справки за валидността на СУМПС, издадени от ЕС извън работно време на ГД“НП“ съобразено с часа на извършване на проверката след полунощ на 24.03.2022г. Предвид гореизложените съображения, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

По разноските:

Оспорващият е представляван от адвокат Д. В., които депозира списък с разноски, както следва: т.1. възнаграждение за адвокат в размер на 600 лв. по чл.38 от ЗАДв. и по т.2-10 лв. за платена държавна такса.

Съдът констатира, че до приключване на устните състезания по делото не е представен договор за правна помощ между жалбоподателят и адв.В., представено е само пълномощно/л.5/. Искането на адв. В. е по чл.38 от ДАДв. Съгласно чл. 38, ал.2 ЗА в случаите на оказана безплатно адвокатска помощ и съдействие, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, което съдът определя. Следва да се има предвид също, че в хипотезата на [чл. 38, ал. 1, т. 3 пр. 2 от ЗА](#) адвокатът сам определя кои лица са от кръга на неговите близки, на които оказва безплатна адвокатска помощ. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по [чл. 38, ал. 1, т. 3 пр. 2 от ЗА](#), е установено със закон. Когато в съдебното производство на срещната страна дължи разноски, съгласно [чл. 38, ал. 2 от ЗА](#) адвокатът, оказал на страната безплатна правна защита, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни адвокатът това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание [чл. 38, ал. 1, т. 3 пр. 2 от ЗА](#), като не се нуждае от доказване обстоятелството, че клиентът е близък приятел на адвоката. По делото не е представен такъв договор и с оглед липсата на такъв изложеното предпоставя отхвърлянето на присъждане на разноски, в частта за по т.1, като ответника следва да бъде осъден да заплати разноски за внесена държавна такса по делото.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 211 и следващите от ЗМВР вр. чл. 172 от АПК, Административен съд София – град, 34- състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №513з-151/09.01.2023г., издадена от Директор на Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, с която на младши инспектор Л. Д. Т. - младши автоконтрольор I степен в 01 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца на основание чл. 197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР и чл. 200, ал. I, т. 15 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при МВР да заплати на Л. Д. Т., [ЕГН], с постоянен адрес: гр. С., [жк] бл. 3А ет. 10 ап. 57 разноски в размер на 10,00 лв./ десет лева/ по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл. 211 от ЗМВР.

съдия: